

Denisa Václavíková - Noční procházka

Pomalu kráčím po tmavém pokoji k oknu,
musím dávat pozor, ať o něco nezakopnu,
odhrnuji záclonu a dívám se skrz žaluzie ven,
je to realita, nebo sen?

Otevírám dveře od pokoje a procházím jimi,
vidím jen tmu a na zdi stíny,
procházím tmavou chodbou,
jdu po špičkách, cítím podlahu chladnou,
potichu otevírám dveře
a žaludek se mi sevře,
že odcházím pryč z bytu v polovině noci,
kdy na měsíc vijí vlci,
velmi tiše vycházím z bytu ven,
už zbývá obout si boty, pomyslím si jen.

Stojím před domem, jen v noční košili,
je úplněk, prší tak, jakoby zahrádku kropili.
Měsíc na obloze, svítí mi na cestu,
jdu pomalu směrem k městu,
když zahlédnu v dálce blesky,
hned na to se ozve hřmění, samé třesky plesky.

Odbočím na prašnou cestičku k poli,
vidím několik stromů, každý je holý,
snad podzim může za opadání listů,

měla bych se bát, ale nebojím, měsíc svítí na cestu, takže to jistí.

Cítím se skvěle, miluji ten pocit,

už zase, znovu se ocit.

Mám košili celou promočenou,

jdu prašnou cestičkou větrem poničenou,

jdu tam, kam mě vítr zavede,

jsem zvědavá, kam mě jen přivede.

Ocitám se na poli, a nikde ani živáčka,

neslyším ani ptáčka jarabáčka,

však slyším jen soví houkání

a vidím holé větve, které s větrem uhání.

Promočené vlasy na můj obličej přiléhají,

mé nohy unáší mě, abych šla dál, naléhají.

Vidím další blesk a ještě více se rozprší,

"musíš jít dál!", nohy mě pokouší.

Nemohu odolat, miluji bouřku,

ale proč ne, stojí to za zkoušku.

Po chvíli se zastavím a zadívám se do dále,

krásný měsíc obklopen hvězdami, najednou se ozve hřmění z povzdálí.

Měla bych se vrátit domů, pomyslím si jen,

šaty promočené až na kůži, je tohle realita nebo sen?

Sedám si na pole, nohy mě bolí, déšť už ustává,

najednou zahlédnu, že mě sleduje nějaká postava.

Trošku zaostřím, ale nic nevidím,
stoupnu si a pomalu se přiblížím.

Jdu naproti té postavě, srdce mi buší, mám volat o pomoc?
Ale nikdo mě neuslyší, je hluboká noc.

Pomalu se přibližuji, vypadá to jako ženská postava,
ale to nic nemění, strach pořád zůstává.

Už jsme kousek od sebe, tak na patnáct kroků,
cítím se, jako bych tu strávila několik roků.
Obloha se zase zatáhne a začne hodně hřmít,
podívám se na oblohu a poté na místo, kde stála postava,
ale nikde nikdo, začínám snad iluze mít?

Jsem trošku zmatená, raději se vrátím,
otočím se, abych odešla, ale přede mnou tak na krok stojí ta postava,
pohlédne na mě s usmátím.
Už vidím zřetelněji, avšak oči si protřu,
celá se zhrozím, oči na chvíli zavřu.

Když je otevřu, postava je pryč,
tak se rozeběhnu, ať jsem odsud pryč!
Běžím proti větru a dešti,
tohle nic dobrého opravdu nevěští.

Běžím, co nejrychleji vlastně mohu,
sbírám poslední síly, najednou se mi připlétl do cest nějaký kámen, snažím se ho zvednout,
ale nemohu se postavit na pravou nohu.
Stoupnu a klopýtám a opět tam stojí ta postava,

strach se zvyšuje a bolest zůstává.

"Kdo jsi?!" vydám ze sebe ztěží poslední slova,

postava zmizí a pak se objeví znova.

Zastavím, abych nabrala dech,

rozhlédnu se kolem a všude samý mech.

Začínám panikařit, začínám se bát,

a koho to nevidím přede mnou stát,

stojí na krok přede mnou a vidím její ohavnou tvář a berli v ruce,

začnu ječet a propadám panice.

„Co chcete? Nechte mě být!“

rozběhnu se na druhou stranu a chci tohle všechno už za sebou mít.

Nechápu co se tu děje, postava se přede mnou zase objeví,

jak to dělá, co je to za stvoření, že se jen tak zjeví?!

Dochází mi síly a postava se začíná nahlas smát,

teď si jen přeji být v posteli a jako děťátko spát.

Zamotá se mi hlava a upadám na zem,

udeřím se do hlavy o kámen, už ani nevím, kde to jsem.

Postava se ke mně pomalu přibližuje, je pořád blíž a blíž,

objeví se nade mnou a slyším, jak říká: „Jsem tvůj strach, víš?“

Začne se smát na celé kolo zlověstným smíchem,

pochvíli omdlím bolestí a strachem.

Když se probudím, slunce mi skrz žaluzie proniká do pokoje,

jsem zmatená „Co se to děje? Co to je?“

Sedám si na postel, hlava mě bolí, promnu si oči a prohrábnu vlasy,
podívám se na ruce a vidím na nich krev, oteklý kotník a zničená košile...

Teď si nejsem jistá, jestli se to stalo,
nebo se mi to snad zdálo?

Denisa Václavíková - Otevři oči

Občas přemýšlím, jak se životem naložit,
občas přemýšlím, že chci všechno zahodit,
všechny špatné vzpomínky a zážitky, co mi život přinesl,
ale pak si kladu na mysl, že všechno má svůj řád a smysl.

Snad je to osud, co nám háže pod nohy klacky,
když nám život podkopává nohy a rozdává facky,
pak si ale uvědomím, že někteří lidé jsou na tom hůř,
kteří mají tak slabé sebevědomí a vezmou do ruky nůž,
a přemýšlí, kde udělali chybu,
jsou tu i lidé, kteří nemají nic k jídlu,
kteří mají vážnou nemoc, která se nedá vyléčit,
týrané děti, kterým chtěli rodiče život zničit.

Když nad tím přemýšlím, tak moc bych jim chtěla pomoci,
vyléčit vážné nemoci,
pomoci dětem v dětských domovech,
chudým lidem zajistit nocleh.

Život občas rozdává rány, že člověk není schopen postavit se na vlastní nohy,
myslím, že všichni mají vrozené vlohy,
ale musí sami přijít na to, jaké to jsou,
a něco do života jim přinesou.

Život nám dává sílu na to překonat překážky,

abychom byli silnější a občas unesli nějaké urážky,
nějaké pomluvy a lži od lidí, od kterých bychom to ani nečekali,
abychom to mohli hodit za hlavu a jen se na ně usmáli,
a nezastavovat se nad zbytečnostmi, které se samy časem vyřeší,
a raději se starat o sebe, abychom život měli lepší,
abychom si šli za svými sny,
abychom překonali špatné dny
a mysleli jen na to dobré,
že slunce jasně svítí a nebe je modré,
že i když se ti nedaří, vše se může otočit k lepšímu,
nic si zbytečně nekomplikuj a dej přednost tomu snazšímu.

Tak utři slzy a jdi dál,
už zapomeň na toho, kdo ti ublížil a kdo se ti smál,
jsou tu i lidé, kterým se přeci můžeš svěřit,
jen musíš jim a hlavně sobě věřit.

Monika Hejlová - Promarněná cesta

Po cestě jdou si, za ruce drží se.
Jdou do kopce, ztěží, rozsněží se.
Na trávu upadl ten bílý sníh,
všude kolem je ale pořád slyšet ten lásky naplněný smích.
Jdou po cestě a nic se nemění.
Jen keř za menší a pak zase za větší.
Někde sněhu míň a někde víc, pořád chumelí.
Už nemohou a jdou cestou hroznou.
Kam vede cesta? Když né jinam než někam pryč.

Za ruce už se nedrží, mráz tak štípe do tváří. Každý na jiném konci.
Nevídí se, je vánice.
Ztěží běží, nedoběhnou se.
Sahají po sobě, však nedotknou se..
Chtějí každému teď štěstí přát,
a sami dva si ho mohou navzájem dát.
Štěstí i tu pravou lásku.
Však za ruce se nedrží,
sníh se více rozsněží.
Zastaví se,
každý na jiném konci a najdou pro sebe skrytý trest.
Skrývají smutek, a že šťastni jsou i bez sebe.
Pak ale mráz zase udeří,
to štípe do tváří ještě víc a víc!

Však čas tak rychle utíká a on se do další pasti chytnout nechává.
A znova..zas a zas!
Uplynuly roky a zas je na té cestě, kráčí sám.
On chtěl by se k ní vrátit a štěstí v životě zase mít.
Však byla šťastná, že po ní zbyly děti.
Teď někde spí, v peřinách nebo v tvrdé zemi.
Je zima a čas tak rychle utíká.. a on už ví, že promarnil svoji šanci.
Patřili k sobě, kdo ví?
On nechal si utéct své štěstí.